

รวมเรื่องสั้น

สติ (ไม่แตก)

นามปากกา

ภาริตา

เค้าโครงจากเรื่องจริงนำมาอิงนิยาย
แปลก อัจฉริยะ ตื่นเต้นประทับใจ นำมาฝากคุณ
ผู้อ่านทุกท่าน

ตอนที่ 1
พิศวงที่เหลือนอยู่

.....

งานของผู้เขียน

1 . เบญนิจ ลากทวิ เด็กไทยแฟนตาซี
(ติดชาร์ทอันดับ 1 นิยาย f share สะสมมากที่สุด)
: BENNIGH THAI FANTASIA
<http://www.vcharkarn.com/vwrite/41734>

หรือที่ www.ebooks.in.th/ebook/7295/เบ็ญนิจ_ลาภทวิ_เด็กไทยแฟนตาซี

2 . 400 ปีที่ตามหาเธอ

<http://www.vcharkarn.com/vwrite/41610>

หรือที่ www.ebooks.in.th/ebook/7292/400_ปีที่ตามหาเธอ

3. ดาวดาริน : The Idol (ได้รับโล่รางวัลชนะเลิศ ประจำปี 2554 นิยายไทยสร้างสรรค์สังคม จาก เวปวิชาการ.com)

<http://www.vcharkarn.com/vwrite/41914>

หรือที่ www.ebooks.in.th/ebook/7297/ดาวดาริน

4 . เบ็ญนิจ(2) เด็กไทยแฟนตาซี ตอน มิติล้ำลึกใต้บาดาล

<http://www.vcharkarn.com/vwrite/41913>

5. สติ(ไม่แตก) เรื่องสั้น

<http://www.vcharkarn.com/vwrite/42186>

6. มหามนตราแห่งดวงดาว : The great magic star

<http://www.vcharkarn.com/vwrite/42277>

เขียน นามปากกา การิดา

Username Janetoto

ชื่อจริง ชุกลิน ผ่องแผ้ว

ตอนที่ 1

พิศวงที่เหลืออยู่

1. คุณนัดพบ

เตียงนอนสองชั้นปูที่นอนสีขาว ตั้งเรียงรายเป็นระยะๆ ภายในผ้าห่มสีขาวมีนักศึกษาหญิงนอนเรียงรายอยู่ในหอพักมหาวิทยาลัยที่จัดที่นอนเป็นร็อกๆ ไม่มีห้องนอนเป็นส่วนตัว เสียงหายใจแรงๆ สลับกันเพิ่มมากขึ้นจนกลายเป็นเสียงกรนที่ดังพอดีกับสตรีเพศ

ลินดาขยับนอนไม่หลับเพราะได้ยินเสียงเปิดวิทยุจากเตียงข้างๆ ในขณะที่คนเปิดนอนหลับไปพร้อมกับเสียงกรน

“สวัสดีครับ...คุณผู้ฟัง หลับกันหมดแล้วหรือยังครับ...”

ลินดาได้แต่ตอบในใจว่ายังเหลือเธอที่ตื่นอยู่คนเดียว

“ฟังเพลงกันก่อนอีกสักหนึ่งเพลงนะครับ ก่อนที่เราจะมีนัดร้องเพลงสดๆ ออกอากาศกันครับ”

เสียงเพลงไพเราะเริ่มดังขึ้น ลินดาชำเลืองมองโทรศัพท์มือถือวางอยู่ในมือของเพื่อนนักศึกษาหญิงที่มีชื่อว่า สายใจ เอ๊ะ หรือว่าเธอจะร้องเพลงออกอากาศ แล้วเธอจะตื่นขึ้นมาทันหรือเปล่านะ

สายใจ เคยบอกคุณแม่ตั้งชื่อนี้ให้เพราะอยากให้เป็นสาว โบราณอนุรักษ์วัฒนธรรมดั้งเดิม เธอยังบอกอีกว่านอกจากแม่จะให้แต่งตัวแบบโบราณแล้ว ยังฝึกให้เธอร้องเพลงไทยรุ่นเก่าอีก อย่างไรก็ตามลินดาก็เคยได้ยินเสียงร้องของเธออยู่ในเกณฑ์ที่ฟังได้

เพลงไทยรุ่นเก่าที่เธอชอบร้องมาตั้งแต่วัยเด็ก ก็มักจะ ออกอากาศทางสถานีวิทยุช่วงตอนตึกๆ ที่ผู้คนต่างพากัน หลับไหล เธอมักจะเปิดรายการรอยคอยจนหลับไปเป็นประจำทุก ค่ำคืน

เสียงเพลงหวานแว่วบอกความนัย ถึงความพลัดพรากเวลาที่ จากคนรักที่เคยรักกันมาหลายปี ต้องฝ่าฟันอุปสรรคเป็นหลาย เพราะ ฝ่าคดีความหลายกระทง ฝ่าตงฝ่าเท้าของนักเลงใน หมู่บ้านที่เคยมาเกาะเกาะ แล้วยังต้องแอบนัดพบหลบซ่อนกันที่ ซ้างกองฟางสีเหลืองอำไพ จนแสงตะเกียงริบหรี่แล้วยังต้องจาก กันไปอีก เมื่อไหร่หนอที่เราจะได้พบกับหัวใจของเราที่เฝ้ารอ

ดนตรีปิดท้ายด้วยเสียงโหยหวนซาบซึ้ง

“เป็นไงบ้างครับ เพลงเฝ้ารอ เพลงนี้ผู้แต่งนำเค้าโครง เนื้อเพลงมาจากสมัยรัชกาลที่ 1 ครับ หวังว่าคงถูกใจคุณผู้ฟัง นะครับ”

ดีเจเปิดเสียงไตเติ้ลนำเข้าสู่ช่วงเวลาร้องเพลงสด ออกอากาศ...ลินดาชำเลืองมองสายใจที่ยังมีเสียงกรนออกจาก ปากของเธอไม่ขาดระยะ

เสียงโทรศัพท์ในวิทยุดังขึ้น

“กริ่งงงงงงงงงงง”

“เอาละ ได้เวลาร้องเพลงอนุรักษ์เพลงไทยดั้งเดิม ออกอากาศกันแล้วนะครับ...สวัสดีครับ ชื่ออะไรครับ จะร้องเพลงอะไรดีครับ”

“สวัสดีค่ะพี่พงศ์ หนูชื่อนิดค่ะ หนูไม่ได้มาร้องเพลง หนูอยากปรึกษาปัญหาหัวใจ...”

ดีเจสะอึกแต่ไม่ได้ยินเสียงสะอึกออกอากาศ เพียงแต่เสียงเงียบไปชั่วแป๊บเดียว”

“ สวัสดีครับ คุณนิด คุณมีปัญหาหัวใจหรือครับ เรื่องเป็นยังไงครับ”

“คือแฟนหนูเค้าไปมีคนใหม่ เราชักกันมาห้าปี...”

“โธ่...เสียใจด้วยนะครับ”

“ค่ะ...หนูเสียใจมาก หนูไม่รู้จะทำยังไงค่ะพี่พงศ์”

เสียงเหมือนเขย่าขวดยาอะไรอย่างหนึ่งดังแทรกออกมา

“ยังไงก็อย่าคิดสั้นนะครับ ชีวิตเรายังมีวันข้างหน้า”

“ก็...หนูคงไม่คิดมากถ้าแฟนหนูเค้าไปรักคนอื่นที่ไม่ใช่น้องสาวหนู”

“เอ้อ...”

ดีเจเริ่มมีเสียงอึกอัก

“จะไม่ให้หนูคิดมากคงไม่ได้แล้วค่ะ”

เสียงพูดขาดหายไป ดีเจตัดสินใจตอบออกไป

“ครับคุณนิต แต่อย่าลืมว่าไม่มีใครที่จะพบแสงสว่าง
ตลอดไปและไม่มีใครที่จะพบกับความมืดตลอดไปนะครับ”

ไม่มีเสียงตอบรับ

“ฮัลโหล ฮัลโหล...คุณนิตครับ คุณนิต...”

ได้ยินเสียงเหมือนจิ้งหรีดเรไรร้องระงมออกอากาศอยู่ ณ
ที่แห่งใดแห่งหนึ่ง

“คุณผู้ฟังครับ เสียงตัดไปแล้วครับ หากคุณนิตต้องการจะ
ร้องเพลงอะไร กรุณาโทรมาใหม่ได้นะครับ ผมจะขอวาง
สายโทรศัพท์ก่อน หากคุณผู้ฟังท่านใดที่จะร้องเพลงอนุรักษ์
ไทยดั้งเดิม ก็โทรมาได้นะครับ ไม่จำกัดเพศและวัยครับ”

ลินดานอนตาค้างอยู่ในความมืด เสียงกรนของสายใจ
หายไป มือของเธอขยับกำโทรศัพท์แล้วพลิกตัว เธอตื่นแล้ว...

“สวัสดีค่ะ พี่พงศ์ หนูชื่อสายใจ ขอร้องเพลงนัดพบนะคะ”

“ครับสวัสดีครับ คุณสายใจ จะมาขับร้องเพลง นัดพบ
ครับ เชิญร้องได้เลยครับ”

.....ถ้าเราจะนัดพบกัน.....

เสียงของสายใจถูกร้องออกอากาศในลักษณะที่พอฟังได้

ทันใดนั้นก็มียเสียงร้องเพลงออกอากาศตามขึ้นมา

.....ถ้า เรา จะ นัด พบ กัน.....

เสียงร้องอย่างซ้ำๆ นั้นช่างหวานเย็นเจ็บเข้าไปถึงหัวใจ
ลินตามองหาที่มาของเสียง สายใจหยุดร้อง

“คุณสายใจ ทำไมหยุดร้องล่ะครับ แล้วมีใครร้องอยู่ข้างๆ
หรือครับ ขอให้คุณร้องเพลงต่อได้เลยนะครับ”

สายใจตกใจมองไปรอบๆ หรือหูของเราจะผาดไป แต่
ทำไมหูผาดพร้อมกับดีเจ ไฟในการร้องเพลงยังอุ่นเครื่องอยู่
เธอเริ่มขึ้นต้นเนื้อร้องและทำนองใหม่อีกครั้ง

“ถ้าเราจะนัดพบกัน เมื่อตะวันตกลับไม้ ฉันไม่หลอกจะบอกให้
อย่าเ็ดไปสิงฟิง”

สายใจเร่งความเร็วในการร้องเพลง เสียงที่ร้องตาม
กลายเป็นร้องพร้อมๆ กัน แต่คนละโทนเสียง สายใจเป็นแบบคน
รุ่นใหม่ที่กำลังร้องเพลงรุ่นเก่า แต่เสียงนั้นช่างหวานเย็นเป็น
แบบฉบับของคนรุ่นเก่ายังไงยังงั้น

“ลมอ่อนๆ พัดผ่าน ชูกิ่งก้านช่อใบ”

สายใจเริ่มร้องข้ามวรรคตอน เสียงนั้นร้องตามทันบ้างไม่
ทันบ้าง เธอตัดสินใจร้องท่อนจบทันที

“นี่แหละที่นัดพบ แต่เราไม่พบกับใคร เพียงแต่พบกับ
ธรรมชาติแล้วเราก็อาจจะสุขใจ ไม่ต้องไปพบกับใคร ที่ไหน
เพลินใจเพลินตา....”

เสียงผู้หญิงร้องตามตอนวรรคสุดท้ายโหยหวานจับหัวใจ
สายใจคว้าผ้าห่มนอนคลุมโปง ลินดานอนฟังตัวแข็งทื่อ

“อ้าว คุณสายใจ ร้องจบแล้วหรือครับ รู้สึกจะร้องข้ามๆ ไป หรือเปล่าครับ เสียงก็อยู่ในลักษณะดีพอใช้ แต่ก็ขอยกย่องในความพยายามที่ช่วยอนุรักษ์เพลงไทยดั้งเดิม และต้องขอชมเชยคนที่ร้องเพลงอยู่ข้างๆ คุณสายใจที่รักษา น้ำเสียงได้หวานซึ่งกินใจ จริงๆ ครับ”

ดีเจยังคงพูดต่อไป เจ้าของวิทยุไม่กล้าเอื้อมมือปิด นอนครางฮือๆ

“สายใจ สายใจ เป็นอะไรี่เปล่า...”

ลินดาพยายามเรียกเพื่อน

สายใจโผล่ใบหน้าออกมาจากผ้าห่มประมาณครึ่งใบหน้า เห็นแต่ดวงตากับจมูก มีเสียงอู้อี้ออกมาจากปากในผ้าห่ม

“ลินดา เธอได้ยินอะไรี่ไหม...”

ยังไม่ทันที่ลินดาจะตอบออกไป นักศึกษาหญิงที่นอนอยู่ใกล้ๆ อีกสี่ห้าคน ก็ตะโกนออกจากลำคอเสียงกระซิบกระซาบ

“เราก็ดูได้ยิน” “เราก็ดูได้ยิน”

สายใจตกใจเอื้อมมือปิดวิทยุทันควัน แต่เสียงที่เจียบในยามดึกกลับวังเวงมากกว่าเก่า นักศึกษาหญิงซุกกายเข้าไปในผ้าห่มจมนมองไม่เห็นส่วนใดของร่างกาย

หน้าต่างเปิด ผาง! ทุกคนที่กำลังตื่นอยู่ตกใจ ลูกพรวดพราดขึ้นมา นั่งบนเตียงชั้นสองของร็อกหนึ่ง เป็นชั้นเดียวกับลินดาและสายใจที่กำลังซ็อกสุดขีดกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น

สายลมพัดแรง

“มีอะไรหรือ?”

นักศึกษาหญิงหัวหน้าหอ เดินมาดูจากรีอกนอนที่สอง เพราะเธอได้ยินเสียงเตียงนอนหลายเตียงไหวยวบยาบ ส่วนนักศึกษาหญิงซีเซา ยังคงปักหลักนอนนิ่งไม่ไหวติงอยู่เรียงราย

“พี่สมศรี...”

ลินดาแข็งใจเรียกรุ่นพี่ พวกเพื่อนๆ รวมทั้งสายใจยังนอนตัวสั่นอยู่ในผ้าห่มสีขาว

“มีเสียงคนร้องเพลงซ่อนกันในวิทย์”

สมศรีถามรายละเอียดที่เกิดขึ้น หากจะนำเรื่องนี้ไปรายงานอาจารย์ประจำหอ คิดๆ ดู ก็ยังไม่น่าเชื่อ เพราะยังไม่แน่ใจว่าเสียงร้องเพลงซ่อนที่ตั้งจากวิทย์ จะตั้งมาจากหอพักของพวกเธอ หรืออาจตั้งมาจากสถานีวิทย์ก็ได้

“เราจะรู้ได้ยังไง ว่าเสียงนั้นตั้งมาจากไหน”

สมศรีถามรุ่นน้อง

ลินดาพยายามไตร่ตรอง รวบรวมสติ

“ต้องให้สายใจโทรไปคุยกับ ดีเจพงศ์ ค่ะ”

ข่าวเริ่มแพร่สะพัด ดึกสงัดคืนนี้ มองเห็นเงาตะคุ่มๆ ของนักศึกษาหญิงหลายคนมารอฟังผลสืบหน้าของข่าว

สายใจกับลินดาปีนบันไดเหล็กลงมาจากเตียงชั้นสอง มองเห็นเตียงสองชั้นวางอยู่เรียงราย บางคนก็หลับไปแล้ว ได้ยินเสียงกรนพอประมาณ

“สายใจๆ... เปิดได้หรือยัง จะใกล้เที่ยงคืนแล้วนา”

เสียงพูดกระซิบกระซาบออกจากปากสมศรี ที่จกดจ่อในสิ่งที่เผ้ารอ สายใจมีท่าทางกลัวๆ กล้าๆ

“พวกเรากำลังเริ่มง่วง”

ปราณี รุ่งฤดี สายสมร และอีกสี่ห้าคนกำลังนั่งล้อมวงในความมืด มีเสียงหาวหวิดๆ คนละสองครั้ง

“เที่ยงคืนพอดี เปิดเลยสายใจ เราเอาใจช่วย”

ลินดาพยายามพูดให้กำลังใจเพื่อน สายตาหวาดระแวง มองไปทางหน้าต่าง

วิทย์ถูกเปิดสวิทช์ขึ้น

เพลงไตเติลเปิดรายการกำลังบรรเลง

“สวัสดีครับ....พบกันเช่นเคยนะครับ ในรายการร้องสดๆ เพลงเก่าๆ ใครที่เป็นแฟนรายการเชิญกดโทรศัพท์เข้ามาได้เลยนะครับ”

“สวัสดีครับพี่พงศ์”

เสียงเด็กหนุ่มพูดออกอากาศ ขณะที่สายใจกำลังมือสั่นๆ กดโทรแชงเข้าไปไม่ทัน เพื่อนๆ ยังคงนั่งรอ เสียงหาวดังหวิดๆ

“สวัสดี ครับ โปรดแนะนำตัวพร้อมด้วยชื่อเพลงนะครับ”

“ผมชื่อชิว หรือเรียกชื่อเต็มว่าปลาชิว จะขอร้องเพลง ขาด
ฉันแล้วเธอจะรู้สึก...”

“เอาละครับ วันนี้คุณปลาชิวจะมาในเพลง ขาดฉันแล้วเธอ
จะรู้สึก ขอเชิญเลยครับ”

“วันใด ขาดฉัน แล้วเธอ จะรู้สึก...”

เสียงหนุ่มปลาชิวร้อง เสียงขาดๆ เป็นห่วงๆ คล้ายๆกับ
กำลังง่วงนอน หรือเมาสุรา หรือกำลังผิดหวังอะไรสักอย่าง

“วันไหน เธอสำนึก แล้วเธอจะเสียใจ....ฮือๆ โสสสส
.....”

ทุกคนที่นั่งอยู่ตกใจ หายง่วงเป็นปลิดทิ้ง จู่ๆ เด็กหนุ่มที่
ชื่อปลาชิวก็ร้องให้เสียงดังออกอากาศ

“ขอโทษครับ คุณปลาชิว ในเนื้อเพลงมีร้องให้ด้วยหรือ
ครับ”

“ไม่มีหรอก ครับ ฮือๆๆ ผมโดนไล่ออกจากบ้าน”

“ใครหนอช่างไล่คุณปลาชิวออกจากบ้าน”

“แม่ผมเอง...”

สถานีเจียบเสียงออกอากาศไปสักครู่หนึ่ง

“แม่ด่าว่าไอ้ลูกชั่ว วันๆ ไม่ทำอะไรเอาแต่เล่นไฟเผาเหล่า
สุขภักญา”

ไม่มีเสียงตอบรับ ปลาชิวยังคงพรรณนา(พลาม) ต่อไป

“ก็พอกับแม่หย่ากัน ผมเสียใจ ผมอยากมีครอบครัวที่
อบอุ่น”

เสียงพูดหยุดไป ดีเจพงศ์ทำหน้าที่

“คุณปลาชิวอายุเท่าไรครับ”

“ปีนี้ ย่างสิบเก้า”

“ผมว่าถ้าคุณปลาชิวอยากมีครอบครัวที่อบอุ่น ให้เราคิด
ว่าในอนาคตเราจะสร้างครอบครัวขึ้นมาเอง มีพ่อแม่ลูกโดยเรา
เป็นพ่อที่ดูแลครอบครัวให้อบอุ่น ดีไหมครับ”

เสียงยังเจียบอยู่

“แต่ก่อนอื่น คุณปลาชิวต้องเลิกการพนัน เลิกเหล้าเลิก
สุขภักญา ให้ได้ก่อนนะครับ”

“ฮือๆๆๆ เฮอๆๆๆ.... ถ้าให้ผมเลิกเล่นการพนัน เลิกเหล้า
เลิกสุขภักญา ให้ผมตายดีกว่าครับ”

เสียงออกอากาศเจียบอีกชั่วขณะ

“ครับ ก็ขอให้คุณปลาชิวลองให้โอกาสกับตัวเองบ้าง
ได้ผลยังไงแล้วเล่าสู่กันฟังนะครับ ผมจะขอวางสาย ใครจะร้อง
เพลงเป็นคนต่อไป โทรเข้ามาได้เลยครับ”

ดีเจยกแก้วน้ำดื่มเสียงดังอึกๆๆ หยิบกระดาษทิชชูซับ
เหงื่อในช่วงเวลาเที่ยงคืน

กริ่งงงงงงง.....

“สวัสดีครับ”

ดีเจยังเสียงใสอยู่ ทว่าในความใส่นั้นจะมีความกดดันอยู่
ด้วยหรือเปล่านะ

“สวัสดีค่ะ หนู...สายใจค่ะ”

“อ้อ...คุณสายใจแฟนประจำรายการ วันนี้จะร้องเพลงอะไร
ดีครับ”

“วันนี้ หนูมีเรื่องสงสัย อยากจะคุยกับพี่พงศ์เรื่องเพลงนัด
พบค่ะ”

“เพลงนัดพบหรือครับ อ้อ...ที่ร้องไปเมื่อวาน ยังครับ แมว
มองยังไม่ได้ติดต่อมาครับ”

“เปล่าค่ะ คือหนูสงสัยว่าเสียงที่ร้องซ่อนขึ้นมา จะเป็นเสียง
ที่ตั้งมาจากห้องส่งของพี่พงศ์หรือเปล่าค่ะ”

ดีเจแปลกใจในคำถาม

“ไม่ใช่แน่นอนครับ เพราะดีกๆ อย่างนี้ มีผมจัดรายการอยู่ที่
ห้องส่งคนเดียวครับ ทดลองร้องดูก็ได้ ....ถ้าเราจะนัดพบกัน...”

ดีเจพงศ์ร้องเพลงออกมาด้วยความมั่นใจและสนุกสนาน
กับการร้อง

แปลกมาก ได้ยินเสียงร้องเพลงของดีเจคนเดียว ไม่มีเสียงร้องทับซ้อน หรือร้องตามกัน

“ถ้าอย่างนั้นหนูขอทดลองร้องเพลงอื่นดูสักหน่อยได้ไหมคะ”

สายใจพูดตามเสียงบอกกระซิบกระซาบของลินดา

“ก็ดีเหมือนกันครับ คุณสายใจจะร้องเพลงอะไรดีครับ”
“ชื่อเพลง รักเอเย่คะ ....รักเอเย่...จริงหรือที่ว่าหวานหรือ
ทรมานใจคน...”

สายใจหยุดร้องมองไปรอบๆ ไม่มีเสียงร้องซ้อนหรือร้องตาม

“เสียงเพราะใช้ได้ครับ ร้องต่อได้เลยครับ รอฟังอยู่ครับ”

สายใจตัดสินใจร้องเพลงนัดพบอีกครั้งเพื่อสะสางสิ่งที่คาใจ

“....ถ้าเราจะนัดพบกัน.....”

ทันใดนั้นเสียงร้องตามหวานเย็นเจี๊ยบเสียงนั้นก็ดังขึ้นอีก

“ถ้าเรา จะนัด พบกัน...”

สายใจปิดวิทยุทันควัน นักศึกษาหญิงที่นั่งล้อมวงหวีดร้องสุดเสียง ริงกลับที่นอนเสียงดัง ตึงตึงๆ สมศรีใช้มือจู้ปากแต่ก็ไม่ทันเสียแล้ว

“เสียงเอะอะอะไรกัน ยังไม่นอนกันอีกหรือ อ้าวสมศรีมานั่งทำอะไรตรงนี้”

อาจารย์เพ็ญภา เป็นอาจารย์ประจำหอพักหญิงที่นอนอยู่
ห้องด้านหน้า เปิดประตูเดินเข้ามา

“คือว่า....”

นักศึกษาหัวหน้าหอหญิงตอบเสียงตะกุกตะกัก สายใจกอด
ลินดาเพื่อนสนิทตัวสั้น

ลินดาค่อยๆ เล่าเรื่องราวทั้งหมด อาจารย์นั่งฟังอย่างเงิบๆ
ใบหน้ามีรอยยิ้ม นักศึกษาหญิงบางคนที่นอนไม่หลับแอบฟังอยู่
ในผ้าห่ม

“เอาอย่างนั้นะ เดี่ยวให้สายใจอัดเพลงนัดพบใส่ตลับเทป
ถ้ามีอะไรผิดปกติ พรุ่งนี้ให้นำไปให้ดูที่คณะวิทย์”

อาจารย์ออกไปแล้ว สมศรีกับลินดาช่วยกันลุ้นให้สายใจ
ร้องเพลงนัดพบอัดลงเทป ในวิทยุเทปเครื่องเดิมจนจบเพลง
ทุกคนรีบเข้านอน

ยังไม่มีใครเปิดฟัง

เข้ามิดวันนี้ยังไม่มีแสงตะวันสดใส ลินดา สายใจ สมศรี
เกาะกลุ่มกันวิ่งออกกำลังกายกับเพื่อนๆ ตามระเบียบหอพักที่
จะต้องออกกำลังกายก่อนเข้ามาอาบน้ำ มองไปรอบๆ ตัวรู้สึก
หวาดๆ ระแวงอะไรบางอย่าง

ที่ตู้เสื้อผ้าในหอพักที่ตั้งเรียงราย

“สายใจเราว่าลองเปิดฟังกันดีกว่า”

สมศรีไม่อาจจะอดทนรออีกต่อไป

“จะดีหรือพีสมศรี ยังไม่ค่อยจะสว่างเท่าไรเลย”

สายใจพูดเสียงกระซิบกระซาบ สีหน้าหวาดกลัว

ลินดาเดินกลับมาจากอาบน้ำ

“เปิดดูก็ได้นะ คงไม่มีอะไร”

“ถ้าฉันเราขอไปอาบน้ำก่อน เดี่ยวมา”

สามสาวในชุดนักศึกษาพร้อมหัวกันนั่งลงกับพื้น สายตาจับจ้องไปที่วิทยุเครื่องเล็กที่วางอยู่กลางวง มีเครื่องเล่นเทปอยู่ในตัว

เพื่อนๆ นักศึกษาถือสมุดหนังสือเดินทยอยกันออกไป บางคนหันมาทักทายด้วยเสียงแปลกๆ บางคนหันมามองแล้วรีบเดินจากไป

มืออันสั้นเทาของสายใจกดลงไปบนวิทยุเทป

เสียงร้องเพลงนัดพบ ของสายใจ เริ่มดังขึ้น....

เสียงหวานเย็นแบบหญิงโบราณยังคงร้องตาม บางครั้งก็ร้องพร้อมกันเหมือนที่ผ่านมา

สายใจกับสมศรีกระโดดเข้ามากอดลินดาทันที

ลินดาตั้งสติยกมือขวากดปิดวิทยุเทป แข็งใจกด ตลับเทปเลื่อนออกมา เพื่อนนักศึกษาที่กำลังเดินกันออกไปหันกลับมา มองด้วยสายตาแปลกใจ แต่ไม่มีใครถามอะไร

เข้านี้มีเรียนชั่วโมงแรก ลินดาแยกไปเรียนคณะ
วิทยาศาสตร์ ส่วนสายใจกับสมศรีไปเรียนคณะศิลปกรรม

“นักศึกษาทำความเคารพ”

นักศึกษาคณะวิทย์ปีหนึ่งยืนขึ้นทำความเคารพ

“สวัสดิ์ทุกคนนั่งลงได้”

อาจารย์เพ็ญภา กำลังสาละวนกับการสอนในชั่วโมงแรก
สายตาของลินดาจับจ้องไปที่อาจารย์ทุกอิริยาบถ อยากถาม
อาจารย์เหลือเกินว่า อาจารย์คะที่เมื่อคืนอาจารย์บอกให้พวกหนู
อัดเทปแล้วเปิดฟัง ตอนนี้หนูได้เปิดฟังกันแล้ว แกรมยังนำเทปนี้
มาให้อาจารย์ดูด้วยคะ อาจารย์ลืมแล้วหรือยัง

อาจารย์เพ็ญภาสอนพลาจสายตามองผ่านไปมา

เอาไงดีนะเรา...

ลินดาถามตัวเอง เธอไม่มีกะจิตกะใจจะจดแลคเชอร์

“มนุษย์เรารับเสียงดังได้ ไม่เกิน แปดสิบเดซิเบล”

เพื่อนๆ ก็มหน้าก้มตาจดแลคเชอร์

“แต่มีสัตว์บางชนิด สามารถรับเสียงที่มีความถี่สูงเกินกว่าที่
มนุษย์จะรับได้ เช่น สุนัข ค้างคาว เราอาจจะเคยได้ยินหมาเห่า
หอนเวลาที่มันได้ยินเสียงอะไรบางอย่างที่มนุษย์เราไม่ได้ยิน”

ลินดาเบิกตากว้าง หลุดปากออกไปทันที

“อาจารย์คะ เสียงของดวงวิญญาณเป็นเสียงที่มนุษย์ไม่ได้ยินใช่ไหมคะ เป็นไปได้หรือไม่ที่คลื่นวิทยุสามารถรับความถี่เสียงของดวงวิญญาณได้”

เพื่อนๆ นักศึกษาหญิงชายหันมามองลินดาเป็นตาเดียว เริ่มมีรอยยิ้ม เริ่มมีเสียงเฮ

“หนูเอาเทปนี้มาด้วยค่ะ”

“เดี๋ยวหมดชั่วโมงแล้วเราค่อยคุยกันเรื่องนี้นะ...”

ลินดาอยากรู้เหลือเกินว่าเสียงนี้เป็นเสียงของดวงวิญญาณใช่หรือไม่

2. หัวใจมักง่าย

“ดั่งต่องๆ...”

“มีจดหมายลงทะเลเขียนของ นันทวัน ครรชิต นิติรัตน์ ชาตรี ....ขอเชิญมารับได้ที่ห้องประชาสัมพันธ์ค่ะ”

“สวัสดีค่ะ พบกันเช่นเคยนะคะ กับรายการชลที่วิทยาว่าไรดีค่ะ สุขภาพดีประจำวันนี่คือ มีกระจกไว้ดูหน้ามีปัญญาไว้ดูใจค่ะ”

เสียงเพลงประจำโรงเรียนท่อนแรกดังกระหึ่มขึ้น

....ชลที่วิทยาเป็นที่มาของพลัง พวกเราพร้อมรักพร้อมเกียรดิร่วมวินัย ดำรงคงไว้ร่วมใจเราสามัคคี....

“เปิดรายการวันนี้เป็นเพลงที่เพื่อนขอมมา ชื่อเพลง หัวใจ
มั่งกาย ขอเชิญรับฟังค่ะ”

“.....มันก็ดีเหมือนกัน ให้ใจมันเจ็บชะบ้าง
มันจะได้เชื่อฟังไม่รักใคร่งายอีกแล้ว
มีหมดให้หมดเลยต้องชดน้ำแหว
อกหักเข้าแล้ว เจ็บใหม่ละหัวใจ.... ”

เพลงเปิดรายการจากห้องประชาสัมพันธ์ตอนพักกลางวัน
โรงเรียนชลที่วิทยาวันนี้ เป็นเพลงเพื่อชีวิตประเภทสะใจวัยรุ่น
ดังก้องกังวานเป็นวงกว้างไปทั่วบริเวณพื้นที่โรงเรียน
มัธยมศึกษาแห่งนี้

“เฮ้ยไอ้נס ใครขอเพลงนี้ไปวะ สะใจชิบเป๋งเลยวะ”

ธนิรู้สึกคึกคักอยู่ในวงกินข้าวมือกลางวันที่โรงอาหาร
กับเพื่อนๆ รุ่น มอหก

“กูขอไปเอง วันนี้ยานิตจัดรายการ”

มันส์หมายถึงนิตยาเพื่อนร่วมชั้นที่มีหน้าที่จัดรายการ
ประจำสัปดาห์นี้

“กูขอไปเข้าห้องน้ำหน่อยวะ”

“อ้าวเฮ้ย...กูไปด้วย...”

มันส์กับธนิร้องตามกันไป เพื่อนๆ มองตาม ดูทั้งสองคน
หมู่นี้มีพฤติกรรมแปลกๆ

มันส์รู้สึกเหมือนจะลงแดงพร้อมๆ กันฉนั้น ที่รอ่านทดลอง
เสพยาบ้า หลังจากทีโดนเพื่อนอูตรีใส่ลงไปใอาหารแล้วแอบ
นำมาขายให้ด้วยความรู้เท่าไม่ถึงการณ์ เรื่องนี้จะบอกให้แม่รู้
ไม่ได้ มันส์เคยเป็นเด็กดี ไกลจะเรียนจบมอหกแล้ว หลายครั้งที่
เขาตัดสินใจจะบอกอาจารย์ฝ่ายปกครอง อยากไปหาทางรักษา
แต่ก็เกรงทางบ้านจะรู้แล้วรับไม่ได้

“เป็นอย่างไรบ้างคะ สำหรับเพลงเพราะๆ สะใจวัยรุ่น
ช่วงเวลานี้ก็จะเป็น ช่วงชลที่มีวสิค อวอร์ด เราจะมาร้องเพลง
เพื่อชีวิตสดๆ ออกอากาศกัน ใครมีดีอะไรก็งัดออกมาร้องได้เลย
คะ”

เสียงดนตรีเร้าใจเปิดในจังหวะร็อก

มีนักเรียนเข้าคิวรอร้องเพลง

“ผลั๊วะ”

ประตูห้องน้ำเปิดออกอย่างรวดเร็ว รองเท้าสัมผัสทางเดิน
เสียงตื๊ดตื๊ดๆ มันส์วิ่งออกไปด่วนจี้ ตามด้วยฉนั้น

“นิตๆ เราขอร้องก่อนได้ไหม เราเตรียมตัวไว้ตั้งแต่
อาทิตย์ที่แล้ว”

เสียงพูดหอบแฮกๆ หลังจากเท้าทั้งสอง พามันส์กับฉนั้นวิ่ง
มาหยุดยืนบนห้องประชาสัมพันธ์

“อ้อ...ได้สินั๊ส จะร้องเพลงอะไรดีเพื่อน”

ดีเจนิตยาเอาใจเพื่อนร่วมชั้น เพราะหันไปดูเด็กๆ ชั้นมอ
ต้นที่มารอคิวร้องเพลงยังตื่นเต้นกั๊วๆ กั๊วๆ กันอยู่

“เราจะร้องเพลง หัวใจมักง่าย”

ไมโครโฟนสีดำขนาดกลางจ่อเข้าปากของมนัสพอดีกับ
ช่วงกลางของริมฝีปาก เตรียมพร้อมจะออกเสียงตามสาย

“เพื่อนๆ ชาวชลที่วิทยาที่รัก ต่อไปนี้พวกเราจะได้ฟัง
เสียงร้องเพลงเด็ดจากรุ่นพี่ชั้นมอหกของเราค่ะ เขาคือ นาย
มนัส สินทวีทรัพย์ ขอเชิญรับฟังได้เลยค่ะ”

ผู้คนที่โรงอาหารเงยบเสียงไปชั่วขณะ

“เอ๊ะ เจ้ามนัสจะร้องเพลง เป็นไปได้หรือ”

อาจารย์ศิระซึ่งเป็นครูประจำชั้นแปลกใจหันไปคุยกับ
เพื่อนครู

“จริงสิ เห็นเค้านั่งเงยบๆ ซึมๆ มาหลายวัน”

อาจารย์ทรายแก้วที่สอนวิชาภาษาไทยเห็นด้วย และเคย
คุยเปรยๆ กันว่าจะไปเยี่ยมบ้านเพื่อหาสาเหตุของความ
เปลี่ยนแปลงในท่าทีของมนัส ที่ชอบนั่งเชื่องซึม บางทีก็ฟุบ
หลับกับโต๊ะและขออนุญาตไปเข้าห้องน้ำบ่อยๆ

แล้วเสียงร้องเพลงสดๆ ของนักเรียนรุ่นพี่หน้าซิ้มก็ดัง
กึกก้องกังวาน

“.....มันก็ดีเหมือนกัน ให้ใจมันเจ็บชะบ้าง
มันจะได้เชื่อฟังไม่รักใคร่ง่ายอีกแล้ว
มีหมดให้หมดเลยต้องชดน้ำแหว
อกหักเข้าแล้ว เจ็บใหม่ละหัวใจ..... ”

.....

จดจำไว้นะใจเจ้ากรรม ตอกและย้ำให้จำฝังใจ

ใส่โองงหินฝังดินเอาไว้ อย่ามั่งง่ายรักใคร่อีกเด้อ

คงอีกนานเหมือนกันหัวใจจะหายอักเสบ
ถึงจะเจ็บเจ็บเจ็บ อย่งไรก็ขบใจเธอ
ที่ช่วยสั่งช่วยสอนหัวใจคนเขอ
พระคุณของเธอจะจดจำฝังใจจนตาย

โเอ้อโ้อละเด้อ สะใจหัวใจมั่งง่าย...

เมื่อสิ้นเสียงเพลง เสียงปรบมือดังเกรียวกราวไปทั่วบริเวณ
โรงเรียนชลที่วิทยา

วันนี้มันส์ได้รับเงินรางวัลเป็นการส่วนตัวจากครูประจำชั้น

โครม!!! ก็กๆๆ....

เสียงรถชนดังสนั่นหวั่นไหวหน้าโรงเรียนชลที่วิทยาในเช้า
วันรุ่งขึ้น ตำรวจจราจรหน้าโรงเรียนบอกว่ามีเด็กนักเรียนชายวิ่ง
ข้ามถนนไปรับของอะไรอย่างหนึ่งจากคนแปลกหน้าที่ยืนรออยู่
ฝั่งตรงข้าม

วันนี้ไม่มีเขาอยู่เป็นเพื่อนเรียนร่วมชั้น

มันส์ถูกรถชนเสียชีวิต

หนึ่งปีผ่านไป

นิตยนักเรียนหญิงชั้นมอหก มาทำหน้าที่จัดรายการ
ประจำสัปดาห์เหมือนเช่นเคย ใจของเธอคิดถึงใครคนหนึ่ง มือ
ของเธอหยิบซีดีเพลงออกมาเปิดเพลงเสียงตามสาย นัยน์ตา
เหม่อลอยออกไปนอกหน้าต่างห้องประชาสัมพันธ์

.....มันก็ดีเหมือนกัน ให้ใจมันเจ็บชะบ้าง.....

เสียงเพลงหัวใจมันง่ายเข้าไปสะกิดหัวใจของครูและ
นักเรียนชาวชลที่วิทยา

โรงเรียนเลิกแล้ว เด็กๆ ทอยยเดินเป็นแถวเรียงหนึ่งผ่าน
ห้องประชาสัมพันธ์ที่นิตยามาทำหน้าที่อีกครั้งในช่วงเวลาเย็น

ภารโรงปิดประตูหน้าต่างอาคารเรียนเสร็จเรียบร้อย นิตยา
มองออกไปที่อาคารสองตรงข้ามกับห้องประชาสัมพันธ์ ที่ห้อง
ชั้นบนเป็นห้องเรียนวิชาพุทธศาสนา ประตูเหล็กปิดสนิท

ทันใดนั้น เธอก็ชำเลืองเห็นแสงไฟสีแดงวาบขึ้นมาบน
โทรศัพท์ส่วนกลางที่วางอยู่ตรงหน้า

เธอแปลกใจและก้มลงไปดูใกล้ๆ ปรากฏเป็นแสงไฟ จาก
กล่องโทรศัพท์ที่เขียนบอกว่า ห้องพุทธศาสน์กับห้อง
ประชาสัมพันธ์ขึ้นเป็นแสงไฟสีแดงพร้อมกัน เป็นสัญญาณ
ว่ามีคนโทรศัพท์โต้ตอบกันระหว่างห้องพุทธศาสน์กับห้อง
ประชาสัมพันธ์

ทั้งๆ ที่ขณะนี้เธอยืนอยู่ห้องประชาสัมพันธ์ ไม่มีใครใช้
โทรศัพท์เครื่องที่วางอยู่นี้ ส่วนห้องพุทธศาสน์ที่อยู่ชั้นบน
อาคารสอง ประตูเหล็กก็ปิดสนิท

นิตยาดวงตาเบิกกว้าง เกิดอะไรขึ้นหรือนี่

เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเมื่อวาน นิตยาบอกกับตัวเองว่า
วันรุ่งขึ้นเธอจะต้องขึ้นไปห้องพุทธศาสน์ชั้นบนอาคารสองเพื่อ
พบอาจารย์สิทธิศักดิ์ ที่สอนวิชาพุทธศาสน์ อัยากรู้ว่ามีอะไร
เกิดขึ้น หรือมีอุปกรณ์สัญญาณไฟเสียหายหรือเปล่า

“นิตๆ วันนี้เราไปทำรายงานที่บ้านเธอด้วยนะ”

นิตนี้ร้องตะโกนบอกเพื่อน นิตยาเพิ่งนึกได้ว่ายังไม่ได้ทำรายงานอยู่เรื่องหนึ่งที่จะต้องส่งอาจารย์พรุ่งนี้ เกือบลืมไปเลย

“เราไปทำด้วยนะ”

ธนิร้องขอความเห็นใจ

“โอเค โอเค”

ได้เวลาเลิกเรียนอีกแล้วเด็กสาวต้องมาทำหน้าที่เปิดเพลงประจำโรงเรียนให้นักเรียนเดินแถวกลับบ้าน ยังไม่มีโอกาสไปพบอาจารย์ที่สอนวิชาพุทธศาสนาเลย แต่จะว่าไปแล้วก็อาจจะไม่มีอะไรก็ได้นะ

ห้องเรียนทุกห้องถูกปิดหมดแล้ว ยกเว้นอาคารหนึ่งที่พวกครูบางคนยังทำงานอยู่ในห้องพักครู ภารโรงกำลังเลื่อนปิดประตูเหล็กอาคารสอง นิตยาคงไปพบอาจารย์สิทธิศักดิ์ไม่ทันแล้ว

เด็กสาวคิดว่ากระเป๋านักเรียนเดินออกไป เธอไม่ยอมหันไปมองกล่องโทรศัพท์ที่วางอยู่บนโต๊ะ ไม่สนใจใยดีว่าจะมีไฟสีแดงหรือไฟสีเขียวสว่างเกิดขึ้นมาอีก

ป่านนี้เพื่อนๆ ของนิตยาคงรออยู่บนรถรับส่งนักเรียนเพื่อไปทำรายงานที่บ้าน หลังจากนั้นพวกเขาก็คงโทรศัพท์ให้ผู้ปกครองมารับกลับบ้าน

นึกขึ้นมาได้ รายงานเรื่อง “โรงเรียนของเราในความคิดสร้างสรรค์” ควรจะมีรูปป้ายชื่อโรงเรียนอันสวยงามที่ตกแต่งตระหง่านอยู่ด้านหน้าโรงเรียนสักหน่อยน่าจะดี แล้วนำไปปรีนท์

ประกอบรายงานดีกว่า นิตยาล้วงกระเป๋าทะยียบโทรศัพท์มือถือ
ขึ้นมาถ่ายรูปป้ายชื่อโรงเรียน

“แกริก...”

ถ่ายรูปเรียบร้อยแค่นี้ก็สบายแล้ว เด็กสาวเก็บรูปถ่ายใส่
กระเป๋าทะยียบอย่างรวดเร็ว มองผ่านไป ดูว่าคงใช้ได้แล้วรีบวิ่งขึ้นรถ
รับส่งนักเรียนที่กำลังสตาร์ทเครื่องรอ ก่อนที่จะมีอันต้องถูกรอบ
รถรับส่งเที่ยวแรกแล้วต้องรอรถเที่ยวสองอีกต่อไป

“นิตๆ นิตมาแล้ว”

นิตนี่ส่งแหวดตาลิงโลด เธอนั่งรอเพื่อนอยู่ในรถ

“เราก็คงมาแล้ว”

ธนิญ่มหัวเราะฟันขาวชอบใจที่จะได้มีเพื่อนทำการบ้าน

ณ ศาลาหลังเล็กริมคลองหลังบ้าน ที่พ่อแม่ของนิตยาจัด
ไว้ให้ลูกสาวสำหรับนั่งทำการบ้านหลังเลิกเรียน พ่อออกไปดูไร
หลังจากกลับมาจากประกอบอาชีพเกษตรอำเภอ แม่กลับจาก
สอนหนังสือโรงเรียนประถมศึกษากำลังทำกับข้าวอยู่ในครัว

“เราลืมนเอากระดาษรายงานมา”

“ประจำเลยนะนายธนิญ่ม วางๆไปเช็คสมองบ้างนะแก”
นิตนี่แกล้งว่าเพื่อนชายที่ทำท่าอ้อยสร้อยยังกะสาว
ประเภทสอง

“ก็เมื่อก่อนจะทำอะไรก็มีไอ้สนั่นคอยเตรียมไว้ให้เราทุก
ครั้งนี้”

เพื่อนสาวสองคนนั่งเจียบ นิลนี่หันรีหันขวาง ดวงตาของ นิตยาจับจ้องไปที่ธนิน แล้วต่อว่าในใจว่า นี่แกจะพูดถึงเพื่อนที่ ตายไปแล้วทำไม ชั้นยิ่งใจไม่ค่อยดีอยู่นะ

ทุกอย่างเตรียมพร้อม ปากกาจิ้มลงที่กระดาษรายงาน ได้ก๊ว วัยทีนเองพูดคุยปรึกษาเขียนรายงานลงไปอย่างรวดเร็ว

“เราน่าจะมีรูปประกอบด้วยก็คงจะดีนะตัวเอง”

นิลนี่อึมเอมกับการเขียนรายงานจนเกือบเสร็จ

“ไม่ต้องห่วง”

“อะไรเหอ”

สองเพื่อนเกลออุทานแปลกใจ

“นี่ไง เราถ่ายรูปไว้แล้ว พรุ่งนี้เอาไปปริ้นท์ที่โรงเรียน รายงานเรื่อง โรงเรียนของเราในความคิดสร้างสรรค์ ก็ต้องใช้รูป ป้ายชื่อโรงเรียน จริงไหม”

เสียงนิตยาบ่งบอกถึงความภูมิใจในการเตรียมพร้อม

“สุดยอดจริงๆ ไหนขอดูหน่อยสิ”

ทุกคนก้มมองดูรูปที่วางอยู่เมื่อนิตยาเปิดหน้าจอโทรศัพท์

“กรี๊ดดดดดดดดดด.....”

เด็กมอหกทั้งสาม ตกใจวิ่งออกจากโต๊ะทำงานไปนั่ง รวมกลุ่มเบียดเสียดกันใต้ต้นไม้พรวัว

นางมณีวัลย์แม่ของนิตยาริ่งออกมาดูตามเสียงร้อง

“เอะอะอะไรกันหรือยายนิต”

“แมดูโน่นสิ...”

นิตยาดัวสันเบียดลำตัวกับเพื่อนๆ ยกมือขวาชี้ไปที่โต๊ะตัว
นั้น

มณีวัลย์เดินไปก้มๆ มองๆ รอบๆ โต๊ะ

“ไม่เห็นมีอะไร”

“ดูรูปที่โทรศัพท์สิแม่”

นางมณีวัลย์ขมวดคิ้ว หยิบรูปที่ลูกสาวถ่ายไว้ในโทรศัพท์
ขึ้นมาจ้องดู

“อ้อ...รูปป้ายชื่อโรงเรียนชลที่วิทยา มีรูปเด็กผู้ชายยืนอยู่
แต่ทำไมรูปคน ดูมันรางๆ เลื่อนๆ จังล่ะ”

“ก็...ก็....มันเป็นรูปของ....ของ...มนัส นะซีแม่”

มณีวัลย์ขมลุกชู เพราะรู้จักเพื่อนลูกสาวที่ชื่อมนัสดี เขา
เป็นลูกชายของแม่ไยบัว เพื่อนสมัยเรียนชั้นประถมมาด้วยกันกับ
เธอ

แต่มณีวัลย์ก็รีบตัดบท

“ดูไปดูมาอาจจะไม่ใช่ก็ได้นะลูก อาจจะมีอะไรทับซ้อนใน
รูปภาพก็ได้ ที่ลูกเคยถ่ายภาพพวกเพื่อนๆ ไว้เมื่อวันก่อนมิใช่
หรือ อ๊ะ แม่ลบออกให้แล้ว”

นางมณีวัลย์ไม่รอช้ารีบลบรูปนี้ออกไปแล้วยื่นโทรศัพท์ส่งให้ลูกสาว

“ทำการบ้านต่อเถอะ จะได้เสร็จ เรืองรูปเอาไว้ค่อยไปถ่ายใหม่ก็ได้”

เด็กๆ เรียกสติกลับคืน นิตยาตัดสินใจนำรูปเพื่อนๆ ที่ถ่ายไว้มาประกอบรายงานแทน เธอยังไม่กล้าเสี่ยงที่จะถ่ายรูปเดิม

บนสนามหญ้าอันเขียวขจีหน้าอาคารสอง ครูและนักเรียนเดินไปเดินมากันขวัคไขว่ วันนี้ที่โรงเรียนมีการเตรียมงานฉลององค์พระในวันรุ่งขึ้นกันคึกคัก

“ประกาศ....”

ผู้อำนวยการโรงเรียนฝากข้อความมาให้นิตยาประกาศให้ทราบทั่วกันอีกครั้งในช่วงพักกลางวัน หลังจากประชุมครูและนักเรียนที่หน้าเสาธงเมื่อเช้านี้

“ในวันพรุ่งนี้ จะมีงานทำบุญโรงเรียนฉลององค์พระพุทธรูป เนื่องจากมีกลุ่มผู้ปกครองได้อัญเชิญพระพุทธรูปที่มาประดิษฐานที่โรงเรียนของเรา ในช่วงเวลา แด่นาฬิกาถึงเก้านาฬิกา ณ สนามหน้าอาคารสอง จึงประกาศมาให้ทราบทั่วกันค่ะ”

เย็นมากแล้ว นักเรียนมอหงานช่วยงานโรงเรียนกันแข็งขัน อาจารย์สิทธิศักดิ์ที่สอนพุทธศาสน์กำลังขะมักเขม้นกับการกางเต็นท์หน้าอาคารสองร่วมกับนักเรียนชาย เพื่อเตรียมสถานที่จัดเลี้ยงพระ ตอนเช้าวันรุ่งขึ้น

เหลือวันพรุ่งนี้อีกหนึ่งวันที่นิตยาจะต้องรีบเวรจัดรายการที่
ห้องประชาสัมพันธ์ เธอคว้ากระเป๋าเตรียมเดินทางกลับบ้าน

“กริ่งงงงงงงงงงง.....”

เด็กสาวตกใจ เสียงโทรศัพท์บนโต๊ะห้องประชาสัมพันธ์ดัง
เป็นเสียงยาวติดต่อกันแบบไม่มีเสียงขาดระยะ ไม่ดังเป็นช่วงๆ
เหมือนโทรศัพท์ดังโตะทั่วไป

เธอรีบคว้าโทรศัพท์รับสาย

นิตยาดตกใจสุดขีด เพราะเธอได้ยินเสียงร้องเพลงดังมาจาก
ในโทรศัพท์

.....มันก็ดีเหมือนกัน ให้ใจมันเจ็บชะบ้าง.....

เธอจำได้ดีว่าเป็นเสียงของมนัส เพื่อนสนิทในชั้นเรียน ที่
เคยมาร้องเพลงนี้ ออกเสียงตามสายรายการชลทิมิวสิคฮอว์ดที่
เธอเป็นคนจัดรายการเมื่อปีที่แล้ว ก่อนที่เขาจะถูกรถชนหน้า
โรงเรียนจนเสียชีวิต

ชื่อเพลงหัวใจมักง่าย...

นิตยารวบรวมสติเปลี่ยนทิศทางที่จะกลับบ้าน ริ่ง ริ่ง ริ่ง
ไปที่อาจารย์สอนพุทธศาสนา คืออาจารย์สิทธิศักดิ์ที่กำลังยืนอยู่
หน้าอาคารสองเพื่อเตรียมสถานที่ทำบุญฉลององค์พระของ
โรงเรียน ที่จะมีขึ้นในวันพรุ่งนี้

เด็กสาวเล่าเรื่องทั้งหมดให้อาจารย์ฟัง อาจารย์สิทธิศักดิ์
สงบนิ่งอยู่ครู่หนึ่งแล้วพยักหน้ามีรอยยิ้มปรากฏขึ้นที่มุมปาก

“พຽ່ງนี้ ครูจะช่วยทำพิธีส่งดวงวิญญาณให้นายมนี้ส เพราะนางใยบัวแม่ของเขาไม่ยอมอัญเชิญดวงวิญญาณออกจากบริเวณหน้าโรงเรียนตรงที่เขากิดอุบัติเหตุ ทำให้ดวงวิญญาณไปไหนไม่ได้ ไม่ต้องกลัวนะ ครูจะจัดการให้”

“ขอบคุณคะอาจารย์...”

นิตยาก็กราบอาจารย์อย่างซาบซึ้งและตั้งใจจะชวนเพื่อนๆ ชั้นมอหกทุกคนมาร่วมทำบุญในครั้งนี้

